

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Bucuroul de distribuire: Librăria Asociației Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Bogatul lacom.

Ni se pare că Evanghelia a ținut socoteală de vremurile noastre, căci cele spuse în ea, cum trece timpul tot mai mult se potrivesc cu viața noastră. Și mentalitatea bogatului care a voit să spargă jîtnițele sale și să le lărgească, pentru că n'a avut unde să și adune rodurile, este chiar aceea, ca a bogățiilor din zilele noastre. Numai că nu în jîtnițe, ci în băncile străine își adună averea lor. Jîtnițele lor sunt în Elveția. Și nu se gândesc la cei săraci cari nu au o bucată de pâine, nici la aceea că poate ei sunt de vină că mulțimea semenilor lor e în cea mai neagră mizerie, ci ei adună liniștit aur peste aur, bancnotă peste bancnotă, valoare peste valoare și unica grijă a lor este să și poată păstra bogăția în siguranță. Ce le pasă lor de alții? Ce i doare pe ei sărăcia altora?!

Și ei zic sufletelor lor ca bogatul din pildă: „Suflete, ai multe bunătăți strânse pe mulți ani, odihnește-te, mănâncă, bea și te veselește!“ Ca să petreacă o noapte în diferite plăceri dau bucuroși atâția bani, cu cât am putea răscumpăra liniștea unei familii sărace pe un an. Și nu se gândesc să facă ceva

bine, să și adune ceva merite pentru groaznică clipă a socoteții. Și poate că și ei vor auzi, cum a uuzit bogatul din parabolă, cuvântul neînduplecat al Domnului: „Nebunule, întru aceasta noapte vor să ceară sufletul tău dela tine, dară cele ce ai gătit ale cui vor fi?“

Pentru aceasta cei mai cu stare, și cei bogați, cugetați-vă de multe ori la aceea, că sunteți datori bogăția voastră să o fructificați prin fapte milostive. Și atâția sunt cei nenorociți, cei săraci, cei bolnavi fără îngrijire, cari se sbat în mizeria cea mai mare, atâția ar avea nevoie de ocrotirea voastră, că ați avea nenumărate ocazii să vă adunați comoare scumpe pentru viața de veci, prin caritatea voastră. Dar voi nu vedeți mai departe de orizontul vostru prea strâmt pământesc, voi numai comoare trecătoare adunați, iar la Dumnezeu nu vă îmbogățiți. Nu vedeți ce primejdie e bogăția pentru voi?! Intoarceți-vă la Dumnezeu și la frații voștri săraci! Ștergeți-le lacrimile, vindecați-le durerile și ajutați-i la pâinea de toate zilele. Și fiecare lacrimă ștearsă va deveni un scump diamant în coroana faptelor voastre bune, care coroană cu strălucirea ei va goni umbra faptelor voastre neomenești, faptelor voastre ticăloase și păcătoase.

Dr. Irina Berinde.

Să nu ne descurajăm!

Multe necazuri pot da peste un om: necazuri de boală, necazuri de sărăcie. Toate l-ar doborî la pământ, dacă o putere mai tare ca piatra nu i-ar țâșni din tainițele sufletului împingându-l să înfrunte, să nu se dea bătut, o putere de nădejde, uimitoare cași firul de iarbă mijind printre dărămăturile unei case.

Persoana care mi-a povestit cele ce urmează, spune că le-a citit într'o carte, iar cel care a scris spune, că le-a auzit chiar din gura omului cu pricina. Omul acesta trăia întrun sat și-și agonisea cele de nevoie lui și familiei dintr'o grădină din jurul casei cu legume, flori și pomi și dintr'un pământ ce-l avea pe malul apei, un pământ destul de mărisor și de soiul bun. Când vara, în toiul căldurilor, grăiele dădeau în copt, omul simția o plăcere deosebită să treacă pe malul celalalt al râului, să o ia de-alungul apei, să se urce pe un dambușor și de-acolo să nu-și mai sature ochii de frumuseța ogorului . . și să-i mulțumească lui Dumnezeu.

Pe urma ogorului, puteai să zici, că era unul din cei mai bogăți oameni din sat. Dar câțiva ani de-arândul de ploii năprasnice și de lungă durată prăpădiră totul; nu se mai alege nimic de pe urma muncii de ogor. Zadarnic mai încercară oamenii să-și înfigă plugurile în pământul rupt și amestecat cu petriș, cu mărăcini, cu rădăcini, cu tot ce valurile de apă smulseră în năvala lor și risipiseră peste maluri. Zadarnic! Dela o vreme prinse a crește răchită și selcie. Nu mai putea omul nostru de ciudă. Greu de tot să mai facă față necazurilor; copiii se făceau măricei, venia vremea să-i dea la școală. Un lucru nu uita . . Și când se scula și când se culca și peste zi se ruga ferbinte lui Dumnezeu să-i dea un gând, izbăvitor, un indemn.

Și într'o zi de târg, ducându-se la oraș, zări un om care vindea coșuri de nuele, lucruri împletite din răchită.

Tăcut se uita la frumuseța lucrurilor și vedea cum oamenii se îmbulziau să cumpere. Prețurile se rupeau destul de bune. Unul cumpăra coș pentru cărat lemne, altul pentru pâne, altul pentru târguelile de piață, altul cumpăra un coșuleț ca să-și ție copilul merindea pentru școală. Unele coșuri erau cu capac, unele fără, altele cu toartă.

Omului nostru i se năzări de-odată pe dinaintea ochilor răchitișul de pe malul apei, apoi se văzu lucrând în odaia tihnită și caldă sub ochii celor dragi. O undă de căldură îi trecu prin inimă și ochii i se înălțară în Sus . . Dar cine să-l învețe să lucreze? Vânzătorul, la o asemenea întrebare pusă cu sfială, nu-i dădu răspuns. Omul își aminti, că în sat a văzut copii ducând răchită la școală, poate că domnul învățător se pricepe . . Și așa era; când se duse să-și înscrie copilul la școală, își deschise sufletul domnului învățător, arătându-i marea lui dorință de a învăța lucrul răchitei. Invățătorul îi spuse că are să-l învețe și-i hotărî și ziua când să vie. Omul se dădu repede pe brazdă, învăță temeinic meșteșugul, și în curând isprăvi ca la vr'o treizeci de coșuri pe care ducându-le la târg, le vându cu preț bunisor.

La vânzare, din tocmeala cu cumpărătorii își dadu seama cam ce schimbări să mai facă la coșuri: erau cereri și gusturi ferlurite. Mai ceru sfaturi domnului învățător — și în curând omul nostru nu se mai gândi să-și vândă boii, ci își cumpără nutreț pentru vite, apoi și grâu și tot ce-i trebuia pentru gospodărie, pentru îmbrăcăminte, pentru copii la școală. Omul nu înceta de a da slavă lui Dumnezeu pentru gândul cel bun ce i-l dăduse și pe care putu să-l înfăptuiască.

Ce s'ar fi făcut el, dacă ar fi rămas cu părerea că omul numai cu ogorul trăiește și și-ar fi încrucișat brațele, urmând să-și vândă tot și să ajungă apoi să cerșească! Așa, iacă dacă omul deprinde să lucreze ceva! Să deschidă bine ochii, să vadă ce nevoi sunt pe lume și să învețe a fi de folos.

Ca nici-odată se vede la ce poate servi școala . . Ce stup de învățătură luminoasă, binefăcătoare! Să nu uităm că Dumnezeu vrea să fructificăm talentul!

O. C.

A apărut cea mai ieftină carte de rugăciuni pentru prunci școlari sub titlul: „*Inchinăciunile Creștinului*“ Prețul 4 Lei. Se poate comanda la Librăria Asociațiunei Sighet Piața Unirii. 25

Oleul.*)

Dr. Irina Berinde.

Candela fetelor înțelepte ar fi fost nefolositoare, dacă n'ar fi avut oleu. Chiar înțelepciunea lor nu le-a permis, să plece înaintea mirelui fără oleu în candela lor. Rațiunea singură este o lampă fără de oleu, care nu ne poate fi de folos. Ce ne va face candela rațiunii să nu fie numai un obiect de artă, ci un izvor de lumină care să ne și lumineze totdeauna când avem nevoie de lumina ei? oleul candelii spiritului e credința. Din candela fecioarei înțelepte nu poate lipsi acest oleu. Fecioarele nebune n'au avut oleu în candela lor, dar și dintre fetele de azi multe nu-l au acesta căci durere, nu sunt toate înțelepte. Sft. Scriptură numește înțelepte pe acele fete, cari în candela lor au avut oleu. În vremea noastră înțelepte vor fi fetele acelea care pe lângă inteligența lor, vor păstra credința neclintită. Căci precum candela fără oleu nu luminează, tot așa inteligența fără credință nu ne dă orientare, ci ne aruncă în abisul indoelii. Nu este vorbă aici de raportul inteligenței și al credinței, în sensul științific, ci e simpla constatare a faptului, că individul care nu poate să creadă, ajunge să nu creadă nici în adevărurile descoperite de inteligenta lui. Și fecioara înțeleaptă trebuie să aibă convingerea că merge pe calea adevărată și aceasta convingere numai prin credință o poate câștiga. Oleul credinței e necesar ca lampa inteligenței să ne lumineze.

Oleul-ca să ne lumineze, trebuie să fie curat. Credința fecioarei înțelepte trebuie să fie și ea curată, deci să nu aibă origine obscură, ci să izvorească din convingerea că Dumnezeu nu ne poate înșela și El a creat și adevăruri în lume care prin răutatea oamenilor s'a făcut minciunoasă, Ori-care alt motiv n'ar fi capabil să dea curățenia credinței. „Cred și eu pentru că X crede,“ — aceasta nu e mentalitatea fetei înțelepte. Că cineva crede acesta nu poate fi motivul acceptabil al credinței noastre. Nici când ne leagă un sentiment puternic de o persoană, nu e permis ca credința lui să fie cauza credinței noastre. La gradul inferior, — când încă copilul toate acțiunile

lui le face în baza obișnuinței și a imitației poate avea loc așa ceva, — dar la gradul la care o fată se poate considera înțeleaptă, nu se poate imita din simpatie credința.

Fetele mai puțin înțelepte cu firea lor mai flexibilă, de multe ori preiau credința, sau în cele mai multe cazuri necredința persoanei iubite, fără ca să simte căldura convingerii, fără ca toate sentimentele lor și prin ele și acțiunile lor să fie influențate de aceasta credință sau necredință. Să presupunem cel mai bun caz, că fata iubește un tânăr și care probabil o va lua în căsătorie. Fata noastră va lua parte la fiecare slujbă, căci și „El“ va fi la aceea, va face cruce când se vor plimba împreună înaintea bisericilor, în tot ce privește exteriorul se va arăta credincioasă și poate că va face aceste toate de bună credință. Dar deveni-va ea oare într'adevăr credincioasă? În cele mai multe cazuri nu. Căci credința nu trebuie să aibă garanța ei în persoane care fie ori cât de iubite de noi, își au defectele lor, dacă nu alte defecte, totuși firea nedesăvârșită umană se exprimă uneori la ei în sentimente, dorințe și fapte care anunță, nedesăvârșirile innăscute ale fiecărei persoane umane. Și cine garantează că persoana iubită de fată totdeauna va făptui drept, corect, conform principiilor credinței lui? Și atunci credința fetei care se razimă pe o persoană care acționează schimbător, când bine, când rău, neavând sprijin solid se va prăbuși și ea, prăbușindu-se temelii ei. De aceea fata care și-a câștigat credința prin influențe streine de acelea ale educației și ale bisericii, este datoare ca să-și alcătuiască și convingerea ca temelii credinței numai Dumnezeu poate să fie și omul prin care ea a cunoscut credința e numai un mijloc al Lui. Așa se va desvolta în ea credința fermă a fetelor înțelepte.

(Va urma)

CUMPĂRAȚI

„NOUL TESTAMENT“

tradus și tâlcuit de păr. dr. Bălan
a LIBRĂRIA ASOCIAȚIUNII SIGHET
Piața Unirii No. 25.

*) Un capitol din cartea de sub tipar cu titlul: „Fecioara înțeleaptă.“

— **Excelențe sa Episcopul Diecezan** l'a numit pe On. *Ioan Dragomir* la parohia vacantă Ocna-Șugatag. On. *Isidor Ghiurco* din Călinești a fost transferat la parohia vacantă Giurtelecul Hododului, iar în locul lui a fost numit On. *Cornel Bălan*. Celui ce se depărtează îi dorim, ca în noua sa parohie să gășască liniște, iar celor noi veniți dorim din toată inima spor la muncă. Nădăjduim, că în persoana lor vom găsi colaboratori infimoși în munca mare întrepinsă spre mărirea lui Dzeu.

— **În ziua de 15 Noiembrie** s'a ținut sinodul de toamnă a preoșilor din districtul Sighetului. S'au prezentat aproape toți preoșii din district. La orele 9 s'a celebrat Ab. Liturghie solemnă-pontificată de Rds. *Ilariu Borș* vicarul Maramureșului. Predica a rostit-o On. *Vasile Balint* din Giulești. La conferință s'au desbătut chestii momentuoase și s'au adus hotăriri pentru îmbunătățirea stărilor de azi.

† **Dr. Demetriu Chișiu** președintele organizației diecezane al Agru-lui din eparhia orădenă, a repausat. Marele decedat a fost încă din tinerețe stâlp tare al catolicizmului românesc. Între toate împrejurările a știut să se afirme nu numai ca om, ci și ca unul, care înțelege rostul religiei sale.

Îmi aduc aminte de figura lui de acum de vre-o 20 de ani, cu ce evlavie asculta zilnic sf. Liturghie în biserica parohială din Oradia—Olosig. Seriozitatea lui era atât de impunătoare, încât nici noi, elevii — cu minte copilărească — n'am cutezat nici prin gând să-ne îndoim de sinceri satea evlavici lui care pururea ne-a fost un exemplu de urmat. Activitatea lui nu s'a îndestulit numai cu atâta, ci s'a manifestat și într'un altruism roditor.

„Școala iubirii lui Hristos”, aceasta

carte scrisă de Sf. *Alfons de Liguori*, — adevărat curs de pregătire de a fi creștin, este tradusă de mâna neobositului Dr. *Chișiu*, și în această traducere el a depus nu numai muncă, ci și inimă și dragoste multă față de Isus și față de oameni.

Sf. scaun apostolic a răsplătit meritele lui cu numirea de comandant-cavaler al ordinului Sf. *Grigorie cel Mare*. Această înaltă distincțiune a fost purtată cu cinste până la moarte de acest mare defunct.

Îl deplângem cu toții, cari știm că ce am pierdut.

Facă-i Dzeu parte cu toți dreptii.

Om și păcatul

Omule! Tu ești coroană creaturii,
Dar nu mergi pe calea mântuirii;
Ți-a fost dat să fi conducător,
Pe când tu ești un răufăcător,

Tu ești nepăsător, ba nici nu ți pasă,
Că ai de îndeplinit o misiune aleasă.
Și te mai miri de unde vin atâtea rele
Acelea, sunț urmarea păcatelor tale.

Omule! Tu ar trebui să fi fericit,
Că ocupi un loc așa de blagoslovit.
Tu ești destinat de creator,
Ca să fii creaturilor, conducător.

Tu, ești domn pe acest pământ,
Ți-e toate se supun ca unui sfânt.
Și-ar trebui să îți menții identitatea
Ca de la tine așa cere dreptatea,

Dar tu, dai creaturilor exemple rele,
Și-te afunzi însuși în păcate grele.
Și tu, o' să te mistui ca ceara la căldură
Că' n'ai ascultat de lege și învățătură.

I. Tiple

Calendar săptămânal.

20 — 26 Noemvrie 1932.

20. **Dumineca IX. d. Înălț. sf. Cruci** (Ev. Luca 12, 16.) P. *Grigore decapolitul* † 447
21. **Luni Intr. în bis. a. P. C. F. Maria** (Ev. Luca 10, 38.)
22. **Marți Ap. Filimon**
23. **Mercuri P. Amfilochie** † 394
24. **Joi P. Clement**
25. **Vineri M. Ecaterina** † 307
26. **Sâmbătă C. Alipie.**